

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **BRUCO spol. s r.o.**, IČO 25575716
sídlem Holzova 2868/10, 628 00 Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Valíčkovou, MBA
sídlem náměstí Svobody 87/18, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2021, č. j. 7320/1.30/20-3, sp. zn. S9-2020-215,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 25. 3. 2021, č. j. 7320/1.30/20-3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč k rukám JUDr. Ireny Valíčkové, MBA, advokátky se sídlem náměstí Svobody 87/18, 602 00 Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 15. 4. 2021 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2021, č. j. 7320/1.30/20-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 8. 2020, č. j. 8411/9.30/20-11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce ve výroku I. uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak ji definuje § 5 písm. e) bod 1 a 2, když dne 15. 4. 2019 na pracovišti „prostory galerie Vaňkovka“, na adrese Ve Vaňkovce 1, 602 00 Brno, umožnil fyzickým osobám ukrajinské státní příslušnosti,

a) T. V., nar. X,

b) O. S., nar. X,

c) T. H., nar. X,

d) M. B., nar. X,

e) O. M., nar. X,

výkon závislé práce spočívající v úklidových pracích mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a bez povolení k zaměstnání, čímž byl porušen § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Výrokem II. byl žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena pokuta, dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 170 000 Kč. Výrokem III. byla žalobci stanovena povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Na prvním místě žalobce poukazuje na to, že správní orgány neprokázaly, že uvedené pracovnice vykonávaly práci právě pro žalobce, když ji mohly vykonávat taktéž pro společnost ENTA Group s. r. o. Správní orgány své odůvodnění postavily na domněnkách, které mají prokázat nějakou skutečnost, ale nejsou způsobilé vyvrátit skutečnost opačnou. Správní orgány si místo toho měly tyto skutečnosti ověřit v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Nadto příkládaly zcela jinou právní váhu tvrzení právnických a fyzických osob. Z poskytnutí součinnosti, na kterém se zakládá napadené rozhodnutí, je pak zcela zřejmé, že kontrolní orgán nevedl výslech za účelem zjištění, zda byly naplněny tyto definiční znaky, a proto nedostatečně zjistil skutkový stav.
4. Na druhém místě žalobce namítá, že nebyly naplněny znaky závislé práce. Nejdříve upozornil na to, že protokol o kontrole neobsahoval uvedení podkladů, ze kterých vycházejí kontrolní zjištění.
5. K výkonu práce osobně zaměstnavatelem žalobce namítl, že jeho naplnění nelze odvodit z osobní přítomnosti pracovníků na pracovišti, jak to udělal správní orgán prvního stupně.
6. Ke vztahu nadřízenosti a podřízenosti uvedl, že nebyl naplněn. V podnikatelské praxi je zcela běžné, že objednatel provádí kontrolu provádění díla ze strany zhotovitele. Objednatel tak prostřednictvím svých zaměstnanců, konkrétně pana M., prováděl kontrolu provádění díla. Proto se kontrolovaným osobám mohlo jevit, že nadřízenou je pan M. Kontrolu provádění díla by však neměl kontrolující orgán zaměňovat s pojmem nelegální zaměstnávání. Správní orgány nezjišťovaly, jaký je vztah mezi žalobcem a obchodními

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

partnery. K tomu žalobce vyjasnil, že obchodní partner ENTA Group s. r. o. a družstvo STANKULYČ se věnují provádění úklidu a participují se žalobcem na dodávky pro velkého klienta. Jedná se o legální subdodávku, tedy spolupráci na díle. Pro žalobce je zarážející postup správního orgánu i kontrolního orgánu, kdy smlouvě o spolupráci uzavřené mezi žalobcem a ENTA Group s.r.o. přikládají nulovou důkazní hodnotu, a účelově vychází pouze z tvrzení cizích státních příslušníků, kteří uvedou některá tvrzení bez podložených důkazů. To by mohlo být porušením zásady vyšetřovací a zásady materiální pravdy, jakožto základních zásad ve správním řízení.

7. K výkonu práce jménem zaměstnavatele opětovně upozornil na neúplné zjištění skutkového stavu. Kontrolující orgán nezjišťoval, zda jsou movité věci předávané pracovním ve vlastnictví žalobce, nebo zda jsou pronajímány, či zda patří obchodnímu centru, nebo zaměstnavateli ENTA Group s.r.o. a družstvo STANKULYČ. Kontrolní orgán se zcela nepochopitelně spolehl na tvrzení řadových zaměstnanců na pozici úklidu, kteří nejsou v žádném smluvním vztahu k objednateli, aby se vyjádřili k vlastnictví uvedených statků. Přitom je zcela zřejmé, že uvedené osoby nemají a ani nemohou mít k tomuto žádné bližší informace. Ustanovení § 2 zákoníku práce uvádí, že práce je konaná na „náklady“ zaměstnavatele, ničeho o přidělování prostředků nehovoří. Jde tedy o chybné právní posouzení věci správním orgánem, když správní orgán uvádí, že je irelevantní vlastnictví, nájem apod., ale důležité je, kdo prostředky fakticky zaměstnancům předá.
8. K výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele dodal, že ani jedna pracovnice během kontroly neuvedla, že by pracovněprávní dokumenty řešila s žalobcem, nebo jeho zaměstnancem. Některé pracovnice uvedly, že jsou podřízeny paní „H.“ nebo panu „T.“. Žalobce podotkl, že ani jedna z uvedených osob není jeho zaměstnancem. V takovém případě musí inspektorát práce rozlišovat, kdy se jedná o pokyny zaměstnavatele, a kdy jde pouze o legální subdodávku a kdy je objednatel, tedy žalobce oprávněn provádět kontrolu díla. Správní orgán nesprávně dovozuje závěr, že absence pověřeného pracovníka obchodní společnosti ENTA Group s.r.o. či družstva STANKULYČ v den kontroly automaticky znamená, že jsou zaměstnanci podřízeni žalobci. Přitom žádný zákon neukládá, aby úkolování zaměstnanců probíhalo ústní formou přímo na pracovišti. Dnes je zcela běžné, že pokyny je možno dávat elektronicky, telefonicky nebo rovněž tak, že vedoucí zaměstnanec či zaměstnavatel přidělí na zakázku určité množství zaměstnanců, na pracovišti nemusí být vždy každý den a sdělí jim, že mají respektovat pokyny klienta.
9. K výkonu práce za mzdu, plat nebo odměnu za práci upřesnil, že žalobce provádí jedinou úhradu, a to ve prospěch obchodní společnosti ENTA Group s.r.o. či družstva STANKULYČ za provedení díla. Pracovním nikdy žádnou odměnu či mzdu neslíbil ani nevyplatil.
10. Na třetím místě žalobce považuje důkazní prostředky za nepoužitelné. Správní orgány založily svá rozhodnutí především na protokolech o výsledku účastníků správního řízení podle § 18 správního řádu, ty však nemohou sloužit jako způsobilý důkazní prostředek. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-40.
11. Na čtvrtém místě žalobce shrnul, že lze mít jednoznačně za to, že veškeré povinnosti ze strany žalobce byly dodrženy a žalobce postupoval zcela v souladu s příslušnými právními předpisy a že z provedeného dokazování nelze mít za to, že by uvedené osoby byly zaměstnány u žalobce, neboť nejsou splněny znaky a podmínky závislé práce. Kontrolní

orgán i odvolací orgán vyvozují závěry, které neplynou z provedeného dokazování a nerozlišují mezi legální subdodávkou a pronájmem pracovní síly.

12. Na závěr se žalobce vyjádřil ke své pověsti. Poukázal na to, že má na českém trhu dlouhou tradici a již mnoho let působí na trhu. Není tedy obchodní společností, která by byla účelově vytvořena pro získávání příspěvků, obcházení zákona, nejde o obchodní společnost bez tradice. Ba naopak, cílem je poskytovat služby na trhu s důrazem na respektování maximální kvality služeb. Žalobce zajišťuje svůj předmět činnosti prostřednictvím subdodavatelů, pokud se jedná o zakázky, které nespádají zcela do působnosti žalobce, jiné zakázky prostřednictvím svých zaměstnanců. Za stěžejní žalobce považuje rovněž skutečnost, že dosavadní kontroly neshledaly žádné pochybení. Jediné, co je žalobci vytýkáno, je právě pochybení při využívání subdodavatelů, kdy inspektorát práce zastává názor, že dané využívání zaměstnanců je v rozporu se zákonem. Nahlédnutím do veřejného registru lze přitom zjistit, že žalobce je středně velkým zaměstnavatelem zaměstnávajícím velké množství zaměstnanců se mzdami značně nad úrovní minimální a zaručené mzdy. Bylo by absurdní, aby žalobce riskoval své dosavadní postavení tím, že bude obházet zákon u některých zakázek. Žalobce také vždy při prováděných kontrolách poskytuje maximální součinnost.

III. Vyjádření žalovaného

13. Dne 26. 5. 2021 bylo krajskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě. Předně setrval na napadeném rozhodnutí a v podrobnostech na něj odkázal.
14. K námitce žalobce, že orgány inspekce práce nepostupovaly v souladu se zásadou vyšetřovací, žalovaný uvedl, že správní orgány této své povinnosti dostály. Naopak tvrzení žalovaného a jím dokládané skutečnosti, jakož ani čestné prohlášení společnosti ENTA GROUP s.r.o., nejsou s to vyjádření zjištěných osob nijak zpochybnit.
15. K námitce žalobce, že správní orgány v předložené rámcové smlouvě neshledaly žalobcem zamýšlené účinky, tedy že tato vyvrací závěry ohledně naplnění znaků závislé práce zjištěných osob k žalobci, žalovaný pro úplnost dodal, že v projednávaném případě není rozhodující, na jakém formálním základě zjištěné osoby svou činnost na kontrolovaném pracovišti vykonávaly, neb v projednávaném případě bylo naopak nutné se zabývat skutečným charakterem vztahu mezi žalobcem a zjištěnými osobami, tj. zda vykonávaná práce byla prací závislou a pakliže ano, zda byla závislá práce v souladu s kogentními ustanoveními zákoníku práce vykonávána v základním pracovněprávním vztahu. V této souvislosti poukázal na to, že k porušení právních předpisů nemusí nezbytně docházet pouze jednáním, které je zcela zjevně v rozporu s nimi, ale i obcházením zákona (zastřeným právním jednáním), při němž dochází k zakrývání faktického závadného stavu formálně legitimním způsobem. Naplní-li tedy činnost znaky závislé práce, je nutno posoudit vztah smluvních stran jako pracovněprávní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013-28).
16. K námitce žalobce týkající se přiznání různé důkazní síly tvrzením zjištěných osob a tvrzením subjektů právnických osob pak žalovaný uvedl, že informace uváděné zjištěnými osobami jsou v naprosté shodě a jednoznačně shodně popisují faktický stav na pracovišti a prohlášení společnosti ENTA GROUP je v naprostém rozporu s těmito výpověďmi, což pouze dokresluje obraz procesní obrany obviněného a jeho snaze vyvinut se, pročez přiznání různé důkazní síly těmito tvrzením je zcela v souladu s procesními pravidly proběhnuvšího přestupkového řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

17. Žalovaný nepovažoval za důvodnou ani argumentaci žalobce o nenaplnění znaků závislé práce, což nemůže zvrátit ani tvrzení žalobce o své pověsti, kterážto má být bezúhonná. Žalobcem uvedené není způsobilé vyvinutí jej z odpovědnosti za spáchání vytýkaného protiprávního jednání, zejména když žalobce porušil zákon o zaměstnanosti závažným jednáním.

IV. Replika žalobce

18. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou doručenou krajskému soudu dne 4. 11. 2021. Žalobce odmítl tvrzení žalovaného o tom, že by na straně orgánů inspekce byl zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Prohlášení obchodní společnosti ENTA Group s.r.o. o tom, že pracovnice vykonávaly práci na pracovišti jako její zaměstnankyně, nepřikládal správní orgán žádnou důkazní váhu, protože nebyly doloženy doklady o existenci pracovněprávních vztahů k uvedeným pracovním, a navíc se uvedené skutečnosti měly údajně rozcházet s ostatními zjištěnými skutečnostmi. Správnímu orgánu však nikterak nebránilo, aby si doklady potvrzující existenci pracovněprávních vztahů od společnosti ENTA Group s.r.o. vyžádal v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu.
19. Žalobce taktéž odmítl tvrzení žalovaného, dle kterého „neprokázal-li tedy žalobce svá tvrzení, neměl žalovaný povinnost aktivně vyhledávat důkazy na podporu těchto tvrzení žalobce“. Toto tvrzení žalovaného ve své podstatě jen potvrzuje argumentaci žalobce, neboť sám žalovaný zde de facto popírá svoji povinnost dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Současně žalobce poukázal na rozsudek Nejvyšší správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34. Právě žalovaným zmiňovaná rámcová smlouva, která pro orgány inspekce práce nebyla relevantní pak představuje podklad, na základě kterého měly správní orgány posuzovat přítomnost jednotlivých fyzických osob na předmětném místě. Žalobce nerozporuje, že dokazování je v přestupkovém řízení ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů, považuje však za potřebné znovu poukázat na vadnost postupu orgánů. Pro úplnost pak žalobce poukázal na to, že tvrzení fyzických osob, na základě kterých založily správní orgány závěr o vině žalobce, představovala tvrzení osob, které o fungování obchodních vztahů vůbec neměly povědomí. Závěrem pak žalobce podotkl, že je nutno rozlišovat nelegální zaměstnávání od legálního subdodavatelského vztahu, typického právě pro velké zakázky, kdy skutečně participují oba partneři současně. Dodavatel žalobce, má pak oprávnění kontrolovat řádné provedení díla, neznamená to však, že by tímto byl splněn znak nadřízenosti a podřízenosti ve smyslu ustanovení § 2 zákoníku práce či jiných znaků závislé práce. Proto pokud by orgány inspekce práce postupovaly v souladu se zákonem a zjistily skutkový stav, pak by nutně musely bez dalšího dospět k tomu, že jednání žalobce bylo zcela v souladu se zákonem. V podrobnostech k nenaplnění znaků závislé práce pak žalobce plně odkázal na žalobu.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť došel k závěru, že žalovaný vycházel ze skutkového stavu, který nenachází oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

21. S ohledem na žalobcem namítané vady řízení před správními orgány, krajský soud dále připomíná, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu musí postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), tedy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zároveň je to v řízení o správním deliktu vždy správní orgán, kdo nese odpovědnost a kdo musí prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (§ 50 odst. 3 správního řádu), neboť sankční řízení o správním deliktu představuje řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (k tomu shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135).
22. V nyní projednávané věci je přitom rozhodné právě posouzení otázky, zda správní orgány řádným způsobem zjistily skutkový stav, přičemž žalobce brojí proti povaze důkazních prostředků, které označuje za nepoužitelné. Dle jeho názoru nemohou protokoly o výsledku svědků sloužit jako způsobilý důkazní prostředek.
23. Dne 15. 4. 2019 byla provedena kontrola žalobce na pracovišti OC Vaňkovka na adrese Ve Vaňkovce 1, Brno (dále jen „pracoviště“), jejímž předmětem byla kontrola dodržování pracovněprávních předpisů dle § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí, a § 126 odst. 2 o zaměstnanosti (viz záznam o zahájení kontroly na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek a na úseku zaměstnanosti ze dne 15. 4. 2019, sp. zn. 19-2019-1009). Na místě několik osob poskytlo součinnost podle § 8 písm. f) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů. Závěry z kontroly jsou vyjádřeny v protokolu o kontrole ze dne 16. 8. 2019, č. j. 11427/9.71/19-11 (dále jen „protokol o kontrole“).
24. Součástí kontrolního spisu jsou také protokoly o výsledku účastníka správního řízení sepsané podle § 18 odst. 1 správního řádu a poskytnuté správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky.
25. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), *„[k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“* Podle § 53 odst. 3 správního řádu *„[l]istiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“*
26. Nejvyšší správní soud ve své dřívější judikatuře opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57, či ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se sice týkají využití svědeckých výpovědí v daňovém řízení získaných v trestním řízení, nicméně v nich obsažené obecné závěry lze nepochybně vztáhnout také na nyní posuzovaný případ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3 Ads 113/2013-21, či ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36).

27. V projednávané věci přitom byly dle krajského soudu výše uvedené požadavky naplněny.
28. Správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o provedení listinných důkazů mimo ústní jednání, u jejichž provedení měl žalobce právo být přítomen (viz oznámení o zahájení přestupkového řízení a o provádění dokazování ze dne 12. 3. 2020, č. j. 8411/9.30/20-3). Následně byl taktéž vyrozuměn o změně termínu konání dokazování (viz vyrozumění o změně termínu provedení dokazování mimo ústní jednání ze dne 25. 3. 2020, č. j. 8411/9-30/20-6, a ze dne 8. 4. 2020, č. j. 8411/9.30/20-7). K provedení důkazů mimo ústní jednání se dostavila substituční zástupkyně právní zástupkyně žalobce. Správní orgán prvního stupně provedl jako důkaz listinou přečtením mimo jiné také protokoly o výsledku účastníka správního řízení ze dne 15. 4. 2019. Následně bylo ukončeno dokazování a dána možnost se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Substituční zástupkyni právní zástupkyně žalobce bylo umožněno nahlížet do spisu a pořídit si z něj fotokopie (viz protokol o provedení důkazů listinou ze dne 20. 5. 2020, č. j. 8411/9.30/20-8).
29. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí shrnul obsah protokolů o výsledku účastníka správního řízení a dále pro hodnocení naplnění znaků závislé práce na jejich obsah odkazoval.
30. Protokoly o výsledku účastníka řízení byly pořízeny v souladu se zákonem v jiném správním řízení. Žalobce byl v průběhu správního řízení seznámen s tím, že protokoly o výsledku účastníka správního řízení jsou součástí spisové dokumentace, že jimi byl ve správním řízení proveden důkaz a že je správní orgány ve své rozhodovací činnosti hodnotily. Byly tak naplněny podmínky pro použití protokolů o výsledku účastníka správního řízení jako důkazu předestřené výše citovanou judikaturou. Žalobce měl možnost na protokoly o výsledku účastníka správního řízení a jejich hodnocení správními orgány reagovat a navrhopat k jejich vyvrácení vlastní důkazní prostředky, což také učinil. Na postupu správních orgánů tak krajský soud neshledává nic nezákonného. K samotnému naplnění znaků závislé práce se krajský soud vyjadřuje níže.
31. Ve vztahu k použitým důkazním prostředkům žalobce dále namítl, že protokol o kontrole neobsahuje podklady kontrolních zjištění. S tím však soud nesouhlasí. Na s. 3-6 protokolu o kontrole jsou jeho podklady podrobně popsány. Na s. 7-8 protokolu o kontrole jsou pak vyjmenovány další doklady, o které se kontrolní zjištění opírá. U jednotlivých kontrolních zjištěních je pak odkazováno, z čeho dané zjištění vyplývá.
32. Dále žalobce namítá, že kontrolní orgán nevedl výsledek za účelem zjištění, zda byly naplněny tyto definiční znaky, a proto nedostatečně zjistil skutkový stav, což vyplývá z poskytnutí součinnosti. Předně je k této námitce třeba uvést, že kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů. Otázky pokládané v rámci poskytnutí součinnosti tedy ani nemohou být zaměřeny pouze na naplnění znaků závislé práce, neboť předmětem kontroly je kontrola dodržování pracovněprávních předpisů v obecné rovině. Dostatečné zjištění skutkového stavu bylo úkolem správních orgánů ve správním řízení. Ty k závěru o naplnění znaků závislé práce došly na základě různých podkladů, nikoli poskytnutí součinnosti při kontrole na pracovišti. Tuto námitku proto krajský soud považuje za nedůvodnou.
33. Krajský soud se nicméně ztotožňuje se žalobcem, že správní orgány nedostály svého úkolu dostatečně zjistit skutkový stav, a to ve vztahu k T. V. a O. M. Žalobce sice v žalobě uplatňuje své námitky pouze obecně ve vztahu ke všem osobám a uvádí, že se jedná o zaměstnance společnosti ENTA Group s.r.o. či družstva STANKULYČ, nicméně pro Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

jejich vypořádání se krajský soud musel zabývat také jednotlivými osobami, a došel k závěru, že skutkový stav ohledně T. V. a O. M. nebyl dostatečně zjištěn.

34. Výrokem I prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, jehož se měl dopustit umožněním výkonu nelegální práce, konkrétně výkonu závislé práce spočívající v provádění úklidových prací mimo pracovněprávní vztah fyzických osob ukrajinské státní příslušnosti T. V., O. S., T. H., M. B. a O. M. (společně také jako „pracovnice“).
35. Přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, se dopustí právnická osoba tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 zákona o zaměstnanosti.
36. Nelegální prací se podle § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti rozumí *„závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“*. Podle bodu 2 se jí rozumí *„práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet.“* Práce vykonávaná cizincem pak musí vykazovat podobné znaky jako závislá práce dle zákoníku práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 – 132, či z něj vycházející rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015 – 30).
37. Podle § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základním pracovněprávním vztahem se přitom myslí pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.
38. Závislá práce je § 2 odst. 1 zákoníku práce definovaná jako *„práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně“*. Podle odst. 2 stejného ustanovení musí být *„vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě“*. Znaky závislé práce se zabýval Nejvyšší správní soud a ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, především uzavřel, že *„[s]polečným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků - zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“* Dále vyslovil, že *„[o]dměna sice nepředstavuje samostatný definiční znak závislé, resp. nelegální práce, avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“* Z toho vyplývá, že ačkoli odměna není pojmovým znakem závislé práce, jedná se o významné vodítko pro posouzení, zda se o závislou práci jedná, neboť značí vztah nadřízenosti a podřízenosti, který definičním znakem závislé práce je. Vztah podřízenosti zaměstnance přitom představuje subjektivní kategorii. Rozhodné proto bude zejména to, zda se

zaměstnanec sám vnímá jako podřízený určitého zaměstnavatele. Relevantním hlediskem je pak také to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015 – 24).

39. O tom, že mezi žalobcem a pracovníci nebyla uzavřena písemná pracovněprávní smlouva či dohoda, která by formálně nastolila pracovněprávní vztah, není mezi účastníky sporu.
40. Pro posouzení naplnění pojmu nelegální práce dle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti je proto v projednávané věci rozhodující výklad „závislé práce“ a naplnění či nenaplnění jejích znaků. Z právní úpravy vyplývá, že aby se jednalo o závislou práci, musí být naplněny všechny její definiční znaky, tedy soustavnost, vztah podřízenosti a nadřízenosti, výkon práce jménem zaměstnavatele, podle jeho pokynů a osobně.
41. Soustavnost vykonávané práce žalobce nijak nezpochybňuje, a proto se k ní krajský soud blíže nevyjadřuje.
42. Vztah podřízenosti a nadřízenosti je do jisté míry dán subjektivním pohledem určitého zaměstnance. Podle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, „*vyvěrá z osobní (ať již ekonomické či jiné) závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a pomáhá odlišit závislou práci od mezilidské výpomoci*“ a nutně představuje subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele.
43. Prvně krajský soud odkazuje na s. 12-13 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný mimo jiné uvedl, že „*má prokázáno, že reálně to byl právě pouze obviněný, kdo ukládal zjištěným osobám úkoly, řídil, organizoval a kontroloval jejich práci*“ a dále, že „*samotné osoby zjištěné na místě výkonu kontroly shodně vypověděly, že jejich zaměstnavatelem je obviněný*“. Není tedy pravdou, že by se naplněním znaku podřízenosti a nadřízenosti a výkonu práce dle jeho pokynů nezabýval. Nyní se (ne)naplněním těchto znaků zabýval také krajský soud.
44. Paní H., paní B. a paní S. shodně vypověděly, že jsou podřízeny zaměstnanci společnosti Bruco spol. s r. o. Považovaly se tedy za zaměstnance žalobce v podřízeném postavení, a proto plnily jim přidělené úkoly. Tyto úkoly jim dle paní H. přiděloval pan R. ze společnosti Bruco spol. s r. o. Paní B. práci ukázala paní H. z Ukrajiny, která jí řekla, že bude pracovat pro společnost Bruco spol. s r. o. Z této společnosti je dle jejích slov podřízena panu R. Paní S. s pracovištěm seznámila paní ze společnosti Bruco spol. s r. o., která ale odjela domů na Ukrajinu. Krajský soud nemá pochyb o naplnění znaku vztahu podřízenosti a nadřízenosti žalobce ve vztahu k paní H., paní B. a paní S. Tím nijak nezpochybňuje, že dodavatel má oprávnění kontrolovat řádné provedení díla, aniž by to mělo vliv na (ne)naplnění znaku podřízenosti a nadřízenosti, jak uvádí žalobce v žalobě. V projednávaném případě však nic nenasvědčovalo tomu, že by se o kontrolu provádění díla mohlo jednat. Paní H., paní B. a paní S. výslovně uvedly žalobce jakožto svého zaměstnavatele a osoby, které je dle nich řídily, taktéž za zaměstnance žalobce.
45. Stejný závěr však nelze učinit ve vztahu k paní V. a paní M.
46. V seznamu kontrolovaných osob je u paní V. uveden zaměstnavatel STANKULYČ. Ve spise je založena pracovní smlouva doložená při kontrole na pracovišti uzavřená mezi zaměstnavatelem STANKULYČ, družstvem, a zaměstnancem T. V., nar. X, na dobu od 18. 2. 2019 do 18. 5. 2019. Druhem práce je „ostatní uklížeči a pomocníci“ a místem výkonu práce je U Dálnice 777, 664 42 Modřice. Paní V. souhlasila s vysíláním na pracovní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

cesty. Dále bylo u kontroly na pracovišti předloženo také rozhodnutí Úřadu práce České republiky o vydání povolení k zaměstnání paní V. u STANKULYČ, družstva, s místem výkonu práce U Dálnice 777, 664 42 Modřice.

47. Správní orgán prvního stupně uvedl, že nemá pochybnosti o naplnění znaku podřízenosti a nadřízenosti paní V. ve vztahu k žalobci, neboť se na pracovišti nenacházel žádný odpovědný pracovník družstva STANKULYČ a panem M. bylo potvrzeno, že práci přiděluje všem pracovníkům, bez ohledu na to, zda se jedná o pracovníky žalobce či pracovníky jiných subjektů (s. 12 prvostupňového rozhodnutí). Dále uvádí, že „rozhodnutí o povolení zaměstnání paní V. pro družstvo STANKULYČ coby zaměstnavatele bylo vydáno pro místo výkonu práce: U dálnice č.p. 777, Modřice 664 42; na pracovišti tak paní V. pro družstvo STANKULYČ práci konat nemohla“ (s. 15 prvostupňového rozhodnutí), přičemž na následující straně prvostupňového rozhodnutí sám uvádí, že nebylo možno konstatovat výkon zaměstnání v rozporu s povolením k zaměstnání, neboť takového skutku se lze dopustit pouze v případě rozporu s druhem nebo místem výkonu práce.
48. Ve světle uvedeného krajský soud došel k závěru, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně pro závěr o naplnění znaku podřízenosti a nadřízenosti ve spojení se znakem výkonu práce dle pokynů zaměstnavatele mezi žalobcem a paní V. Na rozdíl od ostatních pracovníků se ve spise nenachází protokol o výsledku svědka či jiný podklad, ze kterého by bylo možno odvodit, zda paní V. na pracovišti vykonávala závislou práci pro žalobce, a to zvláště s ohledem na doloženou pracovní smlouvu s družstvem STANKULYČ a argumentaci žalobce o spolupráci mezi ním a družstvem STANKULYČ. Krajský soud nepopírá, že je možné, že mezi žalobcem a družstvem STANKULYČ se „dne 15.4.2019 o plnění díla subdodavatelem jednat nemohlo“, jak uvádí správní orgán prvního stupně na s. 11 prvostupňového rozhodnutí. Ve správním spise však pro takový závěr nejsou dostatečné podklady. Stejně tak nebylo bez důvodné pochybnosti prokázáno, že to byl právě žalobce, kdo paní V. umožnil výkon nelegální práce.
49. Co se týče paní M., ve spise se nachází protokol o výsledku účastníka řízení sepsaný podle § 18 odst. 1 správního řádu ze dne 15. 4. 2019, č. j. KRPB-89055-6/ČJ-2019-060026-SV, ve kterém je zachycena její výpověď. Uvedla, že na pracovišti pouze pomáhala kamarádce M., aby mohla dříve skončit a jít s paní B. na nákupy. Uklízela stolky a ohrazení. S pracovištěm ji seznámila kamarádka M., neví, komu je podřízena, ani komu patří pracovní prostředky. Peníze žádné nedostala, ani neměla slíbené. Zapsána byla do tabulky panem T., u kterého M. pracuje. Řekl jí, že tam musí být zapsaná, tak se k tomu podepsala.
50. Taktéž paní B. v protokolu o výsledku účastníka řízení sepsaný podle § 18 odst. 1 správního řádu ze dne 15. 4. 2019, č. j. KRPB-89112-6-ČJ-2019-060026-SV, uvedla, že tam s ní byla kamarádka O M. a pomáhala jí s uklízením, aby byla brzo hotová a mohly spolu jít nakupovat. Zdůraznila, že jí kamarádka opravdu pouze pomáhala.
51. Z obou výsledků vyplývá, že paní M. neměla zájem pracovat u žalobce, žalobce za svého zaměstnavatele nepovažovala a ani od něj nepřijímala pokyny k práci. Na základě zjištění správního orgánu prvního stupně nelze uzavřít, že paní M. vykonávala závislou práci ve vztahu k žalobci, a že jí žalobce umožnil výkon nelegální práce.
52. Naplnění znaku nadřízenosti a podřízenosti je úzce propojeno také s dalšími znaky závislé práce, a to zejména znakem výkonu práce jménem zaměstnavatele, který koncentruje hospodářskou závislost zaměstnance na zaměstnavateli, neboť je to právě zaměstnavatel, kdo „poskytuje pro práci svůj kapitál, hmotné i nehmotné prostředky, vytváří pro ni předpoklady a nese riziko neúspěchu, zaměstnanec však nemůže jednat na svůj účet a získávat ze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

své práce jiné ekonomické výhody než ty, jež mu poskytuje zaměstnavatel“ (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35). Z protokolů o výsledku účastníka řízení plyne, že pracovnice dostávaly hmotné prostředky nutné pro výkon své práce od žalobce. Paní H. vypověděla, že pracovní prostředky a rukavice patří společnosti Bruco spol. s r. o. Paní B. vypověděla, že pracovní prostředky – rukavice, hadry, mop a smeták dostala od společnosti Bruco spol. s r. o. Paní S. vypověděla, že pracovní prostředky a rukavice patří společnosti Bruco spol. s r. o. Správnímu orgánu prvního stupně nelze vyčítat, že nezkoumal vlastnictví předávaných pomůcek. Při zkoumání hospodářské závislosti nebylo rozhodné, zda měl žalobce poskytované pomůcky ve svém vlastnictví, nebo například v pronájmu od jiné osoby. Rozhodující bylo, že to byl právě žalobce, kdo uvedené pracovní pomůcky poskytoval.

53. Ve vztahu k paní H., paní B. a paní S. tak krajský soud nemá pochybnost o naplnění znaku výkonu práce jménem zaměstnavatele.
54. Paní M. však vypověděla, že neví, komu patří pracovní prostředky, což koresponduje s tím, že na místě byla pouze za účelem pomoci paní B.
55. Doplnkovým faktorem při posuzování (ne)naplnění znaků závislé práce příslib odměny, který vyplývá z výsledků pracovníků. Právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje, přičemž podmínkou je, aby odměna tvořila ekonomicky významný zdroj příjmů pracovníka. Paní H. měla dle jejích slov slíbenou odměnu 80 Kč za hodinu od pana T., který by měl být od agentury, která shání lidi pro společnost Bruco spol. s r. o., paní B. měla slíbeno 75-80 Kč za hodinu a za měsíc únor dostala peníze od paní H., která dle ní pracovala pro společnost Bruco spol. s r. o. Paní S. měla slíbeno 80 Kč za hodinu a zatím dostala zálohu od pana T., kterého označila za zaměstnance společnosti Bruco spol. s r. o. Jinou ekonomickou výhodu výkonem práce neobdržely. Všechny pracovnice v této otázce označily žalobce, byť prostřednictvím jiných osob. Byl to žalobce, kdo vytvářel předpoklady pro výkon práce pracovníků a umožnil jim na pracovišti výkon práce, k čemuž jim poskytl pracovní prostředky.
56. Uvedené opět neplatí ve vztahu k paní M., která uvedla, že žádnou finanční odměnu slíbenou neměla, ani nedostala.
57. Se znakem vztahu podřízenosti a nadřízenosti úzce souvisí také výkon práce dle pokynů zaměstnavatele. Paní H. vypověděla, že jí práci zadává pan R. ze společnosti Bruco spol. s r. o. a je podřízena zaměstnanci společnosti Bruco spol. s r. o. Paní B. vypověděla, že práci jí ukázala paní H. z Ukrajiny, která jí řekla, že bude pracovat pro společnost Bruco spol. s r. o., a že je podřízena zaměstnanci společnosti Bruco spol. s r. o., panu R. Paní S. vypověděla, že práci jí zadává pan ze společnosti Bruco spol. s r. o. a s pracovištěm ji seznámila paní ze společnosti Bruco spol. s r. o.
58. V době kontroly byl na místě přítomen pan R. M., zaměstnanec žalobce, a přiděloval pracovníkům úkoly bez ohledu na to, o jaké pracovníky se jednalo. Pracovnice plnily zadání samostatně, avšak jednotlivé úkoly jim přiděloval žalobce skrze svého zaměstnance. Každá pracovnice měla přidělenou práci, kterou vykonávala (paní H. uklízela chodby, paní B. utírala stoly a židle a paní S. dělala všeobecný úklid, převážně čistila skla). Paní H., paní B. a paní S. shodně vypověděly, že v šatně byl papír s docházkou, kam se samy zapisovaly.

59. Ze zjištěného skutkového stavu přitom nevyplývá, že by se jednalo o pouhou kontrolu provádění díla, jak uvádí žalobce v žalobě. Naopak z vyjádření pracovníků vyplývá, že se jednalo o řízení práce žalobcem skrze osoby, které pracovníce vnímaly jako zaměstnance žalobce.
60. Nakonec krajský soud nemá pochybnosti o tom, že pracovníce práci vykonávaly osobně. Podle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, *„pokud by používal k plnění úkolů další osoby (např. v době své nemoci), nutně by se vytratil prvek osobní závislosti na zaměstnavateli a šlo by spíše o obchodní vztah, kdy jedna strana poptává u druhé službu či dílo a nezáleží jí na tom, kdo službu provede nebo dílo vytvoří“*. Je sice možné, že pro žalobce nebylo podstatné, kdo konkrétně danou práci vykoná, jak uvádí v žalobě, avšak jednotlivé konkrétní pracovníce měly přidělenou konkrétní práci, kterou osobně vykonávaly, což bylo zjištěno přímo při kontrole a vyplývá to také z výpovědí paní H., paní B. a paní S. zachycených v protokolech. Definiční znak osobní výkon práce byl dle krajského soudu naplněn také u paní V. Jak však krajský soud uvedl již výše, nebylo dostatečně zjištěno, zda u paní V. byly naplněny znaky závislé práce právě k žalobci, či zda to byl právě žalobce, kdo jí umožnil výkon nelegální práce na pracovišti. Co se týče paní M., ta se na pracovišti v době kontroly sice nacházela, avšak ne za účelem výkonu přidělené práce, nýbrž jako pomoc paní B. Nelze u ní proto hovořit o naplnění znaků závislé práce.
61. Shrne-li krajský soud vše výše uvedené, shodně se správním orgánem prvního stupně a žalovaným došel k závěru, že ve vztahu k paní H., paní B. a paní S. byly naplněny znaky závislé práce ve vztahu k žalobci, aniž by mezi nimi byla uzavřena pracovněprávní smlouva a aniž by tyto pracovníce měly vydané platné povolení k zaměstnání u žalobce. Tyto závěry lze spolehlivě učinit na základě zjištěného skutkového stavu. Protokol o kontrole a svědecké výpovědi poskytují společně s listinnými důkazy jednoznačný obraz o rozhodném skutkovém stavu.
62. Stejný závěr však nebylo možné učinit ve vztahu k paní V. a paní M.. Nebylo zjištěno, vůči komu paní V. vykonávala závislou práci, přičemž to mohlo být vůči žalobci, ale také družstvu STANKULYČ, a to zvláště s ohledem na to, že žalobce nebyl jediný subjekt, který na kontrolovaném pracovišti vykonával svou činnost. Při kontrole byli přítomní např. taktéž pracovníci společnosti Silvio s. r. o. Ze zjištěných skutkových okolností taktéž nevyplývá naplnění znaků závislé práce paní M., a to ani ve vztahu k žalobci, ani ve vztahu k jinému subjektu. Nebylo např. zjišťováno, zda se paní M. na pracovišti vyskytovala opravdu pouze daný den, zda skutečně pouze pomáhala paní B. či zda bylo pravdivé její tvrzení o odjezdu zpět na Ukrajinu hned následující den.
63. Krajský soud vzhledem k výše vyřčenému nutně musel dojít k závěru, že nebylo prokázáno, že žalobce spáchal přestupek podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti. V takovém případě musí správní orgán v souladu s § 69 odst. 2 větou druhou zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnout ve prospěch obviněného. Tak správní orgán prvního stupně neučinil a žalovaný jeho pochybení nenapravil. K tomu krajský soud dodává, že nedostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu ke dvěma pracovnícím v projednávaném případě má dle krajského soudu za následek nutnost zrušit celé napadené rozhodnutí, neboť obsahuje jeden výrok, kterým se zamítá odvolání a potvrzuje prvostupňové rozhodnutí.

64. Naplnění znaků závislé práce ve vztahu k žalobci zpochybňuje především s odkazem na povahu obchodního vztahu založeného smlouvami o dílo, rámcovou smlouvu o spolupráci, seznam zaměstnanců Galerie Vaňkovka – společnosti ENTA a čestné prohlášení společnosti ENTA Group s.r.o.
65. Žalobce uvádí, že pracovnice jsou zaměstnankyněmi jeho obchodních partnerů, tedy obchodní společnosti ENTA Group s.r.o. a družstva STANKULYČ, kteří se (stejně jako žalobce) zabývají úklidovou činností a provádí společně s žalobcem úklid na pracovišti.
66. Ve správním spise je založena rámcová smlouva o spolupráci uzavřená mezi žalobcem a společností ENTA Group s.r.o., jejíž předmětem je ujednání podmínek, za kterých budou následně uzavírány dílčí smlouvy o dílo. Seznam zaměstnanců Galerie Vaňkovka Brno žalobce přiložil k námitkám proti protokolu o kontrole. Je na něm zařazena paní H., paní B. a paní S. a je podepsán společností ENTA Group s.r.o. Čestné prohlášení společnosti ENTA Group s.r.o. založené ve správním spise uvádí, že paní H., paní B., paní S. a paní M. byly v době provádění úklidu v Galerii Vaňkovka pro žalobce zaměstnanci společnosti ENTA Group s.r.o.
67. Konkrétně k doloženému čestnému prohlášení žalovaný uvedl, že *„snahu obviněného liberovat naznačovat může. Podstatná je však zejména skutečnost, že informace uváděné zjištěnými osobami jsou v naprosté shodě a jednoznačně shodně popisují faktický stav na pracovišti a prohlášení společnosti ENTA GROUP je v naprostém rozporu s těmito výpověďmi“* (s. 9 napadeného rozhodnutí). Dále uvedl, že formální uzavření rámcové smlouvy o spolupráci *„je pouhým manévrem obcházejícím zákonné normy; nelze tedy jinak než v takto nastavené konstrukci vztahů obviněného a zjištěných osob spatřit snahu k zakrývání faktického závadného stavu - umožnění výkonu nelegální práce“* (s. 12 napadeného rozhodnutí).
68. Se závěry žalovaného se ztotožňuje také krajský soud. Z předložené smlouvy nevyplývá, že by se vztahovala k pracovišti kontrolovanému v nyní projednávaném případě. Seznam zaměstnanců a čestné prohlášení společnosti ENTA Group s.r.o. jsou v přímém rozporu s výpověďmi paní H., paní B. a paní S., když ani jedna z nich společnost ENTA Group s.r.o. nezminila jako svého zaměstnavatele. Je to přitom primárně zaměstnanec, kdo by měl vědět, kdo je jeho zaměstnavatelem. Nadto je překvapivé, že v čestném prohlášení je uvedena také paní M., když z jejího vyjádření vyplývá, že byla na pracovišti v době kontroly pouze jako výpomoc paní B.
69. Krajský soud má za to, že zjištěný skutkový stav dává dostatečnou oporu pro závěry žalovaného, že předložení odkazovaných listin v projednávaném případě představovalo pouze snahu žalobce vyhnout se postihu za jednání v rozporu se zákonem, aniž by byl reálně naplňován jejich obsah, tedy plnění díla. K takovému závěru je však dle krajského soudu možné dojít pouze ve vztahu k paní H., paní B. a paní S.
70. U paní V. nebylo dostatečně zjištěno, zda nebyly znaky závislé práce naplněny ve vztahu k družstvu STANKULYČ. Nebylo prokázáno, že to byl právě žalobce, kdo umožnil paní V. výkon nelegální práce, a to zvláště s ohledem na to, že na pracovišti vykonávaly obdobné činnosti také jiné společnosti než žalobce. Ve vztahu k paní M. se ve spise nenachází dostatečné podklady k tomu, aby bylo možno dojít k závěru o naplnění znaků závislé práce, a to ať už ve vztahu k žalobci, či k jinému subjektu.
71. Nelegální práce je nepochybně závažným negativním společenským jevem, jehož prokázání, resp. prokázání všech jeho znaků, představuje pro správní orgány náročný úkol, neboť účastníci těchto vztahů budou mít snahu jej skrývat za jednání jiná, právem

dovolená. Přesto na něj není možné rezignovat a je nutné zabývat se všemi znaky a jejich naplněním v daném případě s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem.

72. Krajský soud na základě všeho výše uvedeného došel k závěru, že nebylo prokázáno, že žalobce pracovním umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, čímž se dopustil přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

VI. Shrnutí a náklady řízení

73. S ohledem na vše shora uvedené krajský soud rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil, a zároveň mu věc vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
74. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení, která sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za podanou žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, kterému bylo vyhověno) a dále z odměny a náhrady hotových výdajů právní zástupkyně žalobce. Odměna zástupkyně činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Za podání repliky krajský soud mimosmluvní odměnu ani paušální náhradu hotových výdajů nepřiznal, neboť v ní žalobce pouze opakuje argumenty uvedené v žalobě, aniž by polemizoval s argumenty žalovaného uvedenými ve vyjádření k žalobě, protože se dle názoru krajského soudu nejednalo o účelně vynaložený náklad. Celková výše náhrady nákladů řízení tak činí 10 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. března 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu